

“Soc el col·legiat 12.784 de l’Icab, un més entre vosaltres.” Aquesta frase s’inclou en la presentació de Jesús M. Sánchez García (Barcelona, 1956.), com a nou degà del Col·legi de l’Advocacia de Barcelona (Icab), en assumir el càrrec el 19 de gener passat, en rellevar a la seva amiga Maria Eugènia Gay, en ser nomenada delegada del govern espanyol a Catalunya. Anteriorment havia estat vicedegà i secretari de la junta d’aquesta corporació que té 25.000 col·legiats. Sánchez ho és des del 1983. “No em diguis degà, soc el Jesús”, diu als treballadors de la casa, i on abans com a vicedegà i ara com a degà assegura que manté “la porta sempre oberta” del despatx a tothom. Una mostra evident que treballa en equip són les dues fotos que té al despatx de degà: una, la foto de família de la junta de govern de l’Icab escollida el 2017, i la segona, de la junta guanyadora el 2021. Li agrada la formació i participar en conferències, tasca que no vol deixar de fer arreu de l’Estat espanyol, tot i el seu nou càrrec. Amb les passejades marítimes per Sitges, on viu, desconnecta i endreça ponències mentalment. Sánchez ha participat en propostes legislatives com ara la Llei catalana 4/2016, de protecció a l’habitatge de les persones en risc d’exclusió residencial, o la Llei espanyola 5/2018, de modificació de la Llei d’Enjudiciament Civil en relació amb l’ocupació il·legal d’habitatges. A més, manté el despatx professional, on hi treballa el seu fill, “treballa molt, però la única pega és que és culer”, diu sorneguer Sánchez, que és de l’Espanyol.

Quin és el primer canvi que va fer en ser nomenat degà del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, el 19 de gener passat?

“Cap ni un perquè la junta és la mateixa. És una junta de continuïtat, que està molt orgullosa de la degana emèrita Eugènia Gay i de la seva tasca. Som un equip. El fet que sigui el nou degà no canvia en res el nostre programa. El degà executa amb la resta de l'equip el programa que va presentar a les eleccions. I estem treballant-lo. La diferència entre un equip de govern i un degà d'un col·legi professional com l'Icab és que el primer designa als seus ministres, però nosaltres ens presentem en una llista oberta i som escollits democràticament pels nostres companys. I, alhora de la veritat el meu vot val igual que qualsevol company de la junta. Per això, és tant important tenir un bon equip, que treballi amb il·lusió i per desenvolupar el millor pels nostres companys col·legiats i per fer la funció social que ens correspon com a advocacia.”

En la festivitat de Sant Raimon de Penyafort, va afirmar que les taxes judicials que es recaptin a Catalunya han de revertir a Catalunya i a l'administració de Justícia.

“No és que ho digui jo, ho diu la llei. La llei 10/2012, que incloïa les taxes judicials, amb el ministre Ruíz Gallardón, tota l'advocacia catalana i l'espanyola ens vam oposar frontalment perquè afectava a les persones a accedir a la justícia, i el Tribunal Constitucional ens va donar la raó. El llavors ministre de Justícia explicava en el Congrés que defensava aquell projecte legislatiu de les taxes perquè revertiria en l'administració de Justícia i en la justícia gratuïta. I això mai s'ha complert. El degà de Terrassa en una entrevista reivindicava aquesta reversió de les taxes, que es van recaptar 300 milions i a Catalunya entre el període 2013 al 2019 li tocarien 60 milions d'euros! L'Administració de Justícia és importantíssima perquè sense una bona administració de justícia hi ha mancança d'una democràcia. Ara es recaptin les taxes a persones jurídiques, però segueix sent una partida important. Destinar les taxes judicials a la justícia és un mandat que està en la pròpia llei que no es compleix, estigui qui estigui al govern, el PP o ara el PSOE.”

Destinar les taxes judicials a la justícia és un mandat de la pròpia llei. I, no es compleix, estigui qui estigui al govern: el PP o ara el PSOE

En totes les administracions, justícia és l'àrea que menys recursos rep.

“Sempre s'ha dit que la justícia és la germana pobre de la política. No els interessa i és molt trist perquè la justícia i la seguretat jurídica és molt important en un país.”

Sánchez a la biblioteca del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona: Montse Giralt

Precisament, des de l'Advocacia de Barcelona han fet un gran reclam perquè la nova llei de la Segona Oportunitat per a persones que es declaren en fallida segueixi la doctrina europea i es pugui exonerar el deute públic. Quin és l'escull perquè el govern espanyol no ho reculli?

“El legislador aprofitant que s’ha de transposar la normativa europea, va més enllà i fa un canvi molt important del crèdit públic. La Segona Oportunitat és per a persones físiques que estan en una situació d’exclusió social i vulnerabilitat, que ho estan passant molt malament, i desgraciadament aquesta situació l’estan patint moltes famílies des del 2008, i ara semblava que sortíem de la crisi i ara ens ve la pandèmia i ens ve una altra crisi econòmica, que continuarem patint amb el drama bèl·lic actual. La insolvència aboca a una frustració a la persona i tenir un instrument jurídic que permeti que les persones puguin tornar altra vegada al mercat, a l’economia, és important. El Tribunal Suprem, amb la resolució del magistrat Ignacio Sancho Gargallo del 2019 havia delimita molt bé l’exoneració del crèdit públic.”

I què passa ara?

“I ara el que volen és deixar-la fora aquesta doctrina del Tribunal Suprem i no permetre gairebé l'exoneració del crèdit públic, i el que demanem des de tota l'advocacia és que el legislador tingui sensibilitat social en aquesta matèria, perquè parlem de persones. I en veritat, el crèdit públic d'aquestes persones són quatre euros. Són persones i quan parlem de persones són drets fonamentals. Per això demanem al legislador i als partits polítics sensibilitat social. Curiosament, la majoria de partits polítics estan amb nosaltres...”

Llavors, qui s'hi oposa? Hisenda?

“Sí, el Ministeri d'Economia.”

Demanem al legislador i als partits polítics sensibilitat social i que es permeti l'exoneració del deute públic, com deia el Suprem i la normativa europea

La llei de l'habitatge aprovada aquesta setmana pel Parlament de Catalunya és la solució a la crisi habitacional?

“No, no és la solució. Sempre ho denuncio. En aquest país, cap comunitat autònoma no arriba al 3% d'inversió en habitatge social, mentre que la mitjana a Europa està en el 15%; a París és d'un 18%. Sí que hem d'aplaudir la gran tasca de la secretaria d'Habitatge, amb Carles Sala, que busca solucions imaginatives per conciliar situacions entre arrendadors propietaris i l'arrendatari i persones vulnerables. Sempre cal inversió, com ara es comença a fer. Les lleis no serveixen de res si no van acompanyades d'una bona dotació pressupostària. Qui ha d'ajudar les famílies vulnerables és l'administració pública. ”

El degà de l'Icab, al seu despatx: Montse Giral

Des del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona també es va potenciar que s'endurís la sanció de les ocupacions il·legals.

“Sí, sense cap dubte. Vull aclarir que la llei 5/2018 per evitar les ocupacions la vam impulsar des d'aquesta casa, i amb la intervenció del catedràtic Vicente Pérez-Daudí. Allà ja denunciàvem que no era un problema d'ocupacions il·legals sinó un problema d'ocupacions delinqüencials. Primer va haver un tema de reivindicació social que va ser bo perquè va sensibilitzar els polítics i tothom. L'advocat Martí Batllorí va fer una gran tasca en el treball de la ILP que va donar pas a la llei 24/2015, juntament amb la PAH quan hi era Ada Colau. Però, ara el que es veu és que al darrera de les ocupacions hi ha màfies, i en un estat de dret no hi poden ser.”

Ara, el que hi ha darrera de les ocupacions d'habitatges són màfies delinqüencials, i en un estat de dret no es pot permetre

Hi ha advocats, però, que lamenten que les ocupacions han tornat a l'àmbit penal i hi ha casos de real necessitat de famílies.

“Per mi, el tema de les ocupacions hauria d'estar a la via administrativa, no en la penal, però el que cal és que hi hagi una mesura cautelar immediata de

desallotjament si no es demostra una relació contractual. Una altra cosa és la violació de domicili, recollit en el Codi Penal, i t'han de tornar la casa de forma immediata. Hi ha països que això es resol per part de la policia, no arriba als jutjats. És una tema de seguretat jurídica. Ara, la directriu de fiscalia és demanar mesures cautelars i buidar el pis. Fa uns anys, l'alcalde de Vilafranca t'explicava el drama de les ocupacions, i també al Maresme. Cal ajudar a totes les famílies que tenen necessitat, però no es poden permetre les màfies. La llei 5/2018 sorgeix i la vam treballar des del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona arran d'una petició de l'administració catalana, de la llavors consellera de Governació, Meritxell Borràs, i del conseller de Justícia, Carles Mundó, que tenien un drama amb expedients d'assignació d'habitatges, que no podien entregar a persones vulnerables perquè aquests estaven ocupats il·legalment. Cal explicar-ho tot. Ara, sempre insisteixo que cal fer les dues mesures alhora: Ampliar l'oferta d'habitatge social i lluitar contra les màfies. Una necessita l'altra.”

Un altra problema actual són les anomenades targetes *Revòlving*, de crèdits al consum, amb uns interessos elevadíssim, d'usura. Vostè ha estat molt crític amb el Tribunal Suprem. Què passa?

“Hem tingut una revolució substantiva i processal en aquest país gràcies als vots particulars del magistrat Javier Orduña, quan estava a la sala primera del Tribunal Suprem. I la crítica al Tribunal Suprem és que ha aplicat a un mercat financer una llei d'usura que és del 1908, del cas per cas, amb un aspecte subjectiu. Per cert, a Catalunya el Codi Civil, a finals del segle XIX, es basa en una llibertat absoluta de contractació i el que diríem liberalisme econòmic, que no significa el mateix que actualment. En el Codi Civil de 1960 s'inclou la lesió en el preu, quan es venia per sobre del doble del preu, i que ara es manté en el llibre sisè, però en el Codi Civil espanyol no es regula i no es podia sancionar. Gumersindo de Azcárate, estudiós del dret, va treballar i va fer que s'aprovés la llei d'usura en aquell context històric de 1908, que lluitava contra els especuladors, en els contractes immorals i d'aprofitar l'angoixa de les persones, del cas per cas.

I ara?

“Aquí, ara la mitjana dels interessos dels crèdit *revòlving* està en un 18%, i la mitjana d'Europa en un 16 i 17; no estem tan lluny. Aquest és un mercat que es basa en la normativa europea i amb la contractació de consum. I el Suprem dicta una sentència el 2015, que s'aparta de la doctrina que mantenia fins ara, del cas per cas, i ho aplica de forma generalitzada. I manté la tesi que quan se superi el doble del tipus mitjà, es considera que s'aplica la usura. El problema és que llavors el Banc d'Espanya no tenia un barem de la mitjana del crèdit *revòlving*, tot estava junt en el crèdit al consum. Ho fa el 2017 i la mitjana llavors era del 20%. El 4 de març de 2020 arriba la famosa sentència Wizink, que es carrega l'element subjectiu i l'objectivitzada. I ara ha provocat una basar jurisprudencial per no haver delimitat adequadament el paràmetre que ha de servir per fixar què és usura. El Suprem sense voler-ho s'ha convertit en un

controlador de preus i això no ho pot fer, ho ha de fer el legislador. La sentència està bé i és clara, però hi ha tribunals que no l'entenen i hi ha disparitat de criteris arreu d'Espanya. El Suprem diu: el 20% ja és molt alt, si aplico la doctrina del doble, que ja es fa en crèdits normals, anem a un 40% en un tipus del 20, i el tribunal passa del doble al terci. França té regulat el 30%, Portugal té el 25%. A Europa la mitjana és del 30%. La sala primera del Suprem no delimita aquesta forquilla de forma clara i llavors hi ha diferents resolucions. Cantàbria diu que tot el que superi el 10% és usura, Badajoz, el 15%, Astúries, dos punts, i Cadis, si supera el 30% del tipus mitja. Per sort, cada cop hi ha més audiències provincials que mantenen aquesta tesi del 30%. Els tribunals no es poden convertir en controladors de preus.”

Qui ho ha de fer?

“El legislador! És el que li estem demanant. Va haver una modificació de l'ordre ministerial, que tenia una oportunitat d'or per poder-ho regular, però desgraciadament tenim uns polítics que són incapaços de resoldre un drama. I ara, en aquest país tenim un basar jurisprudencial, que és el pitjor que li pot passar a un ciutadà: la inseguretats jurídica. Un jutjat de Barcelona li dirà una cosa diferent a la d'un jutjat de Granada o de Badajoz.”

El degà a l'espectacular biblioteca de l'Icab: Montse Giral

Tenim uns polítics que són incapaços de resoldre un drama. I ara, tenim un basar jurisprudencial pel que fa a quin percentatge es considera usura en les targetes revòlving

El català a l'Administració de Justícia continua sent simbòlic. L'advocacia té alguna solució?

“Des de l'Advocacia catalana i de Barcelona s'està treballant molt per implementar el català a la justícia. Com diu la consellera Ciuró és un dret de les persones de poder expressar-se en la llengua que vulguin. És un dret fonamental. També s'està potenciant que els escrits dels advocats siguin en català, des d'aquí ho coordina en Frederic Munné amb la resta de col·legis catalans.”

Un tribunal i no un govern ha d'imposar el [25% de castellà](#) a les aules?

“Aquest és un tema polític. És un tema del legislador, els tribunals el que fan és interpretar una norma. I si un ciutadà creu que una norma que s'aplica no s'ajusta al que diu la norma la pot recórrer. Aquí tenim clar que el català és una llengua vehicular.”

Com a jurista, creu Catalunya pot decidir el seu futur?

“Des de la vessant democràtica i d'acord amb la legislació vigent en el seu moment, els ciutadans tenim tot el dret del món a poder-nos expressar. Parteixo de la premissa que l'Estat està al servei dels ciutadans, no al revés. Soc un gran defensor de les persones i els seus drets. Per a mi l'eix és la defensa dels drets individuals i dels col·lectius. Per tant, el poder-se expressar i regular instruments que permetin que les persones es puguin expressar i donar la seva opinió és l'essència d'un sistema democràtic.”

Regular instruments que permetin que les persones es puguin expressar i donar la seva opinió és l'essència d'un sistema democràtic

Què opina del bloqueig en la renovació dels membres del Consell General del Poder Judicial?

“És una vergonya que no es renovi el [CGPJ](#) perquè els partits majoritaris no es posen d'acord. És inacceptable en un sistema democràtic. El que voldríem és que escollissin els millors, els més capacitats, els que coneguin els problemes de la justícia i aportin solucions a l'administració. No tinc cap dubte que els jutges són totalment independents, i tenen total autonomia. Tenim molt bons magistrats, com hem vist en l'àmbit civil, on el Suprem ha dictat sentències però tenim magistrats com en Guillem Soler, que han anat a consultar al Tribunal de Justícia de la Unió Europea perquè no estaven d'acord amb la doctrina del

Suprem o que anava en contra de la europea. Han estat valents. És una demostració de la seva independència.”

Què cal fer?

“Una qüestió que clama el cel és que estem tot el dia parlant de la igualtat i la paritat, i en la renovació dels quatre magistrats del Tribunal Constitucional, en la primera proposta dels dos partits majoritaris eren quatre homes. No tinc cap dubte que els quatre juristes inicials eren excel·lents, però, ja va sent hora de donar espai a la dona en l'àmbit jurídic, que gairebé no existeix. És normal que al Suprem només hi hagi una presidenta de sala, que és la sala quarta? O que a la sala primera del Suprem només hi hagi una magistrada? En un cos en què més del 60% són dones, cal sensibilitat. Soc un gran defensor de la igualtat, i de que tenim grans jutgesses i juristes, però quan mires a dalt no les veus.”

I com es pot treure la política de la justícia, i que no tot es converteixi en querelles?

“És un problema que no tenim cultura de resolució de controvèrsies. Aquest és un país que et baralles i vas corrents al jutjat. Només cal veure els programes de televisió quan diuen: ‘vaig a veure als meus advocats.’ Però si amb un ja en tenen prou! És un reflex del que és la nostra societat, no tenim cultura de resoldre els conflictes de forma alternativa, ja no de mediació. També ho veiem en la política, qualsevol cosa que es discuteix ràpidament es denuncia a la fiscalia sense tenir tota la informació, o intentar resoldre el tema abans d’anar a fiscalia o al jutjat. Els polítics haurien de donar exemple que la justícia ha de ser la última ràtio.”

En política, qualsevol cosa que es discuteix ràpidament es denuncia a la fiscalia sense tenir tota la informació o sense intentar resoldre el tema abans. Els polítics haurien de donar exemple que la justícia ha de ser la última ràtio

La comissió de [dret Constitucional](#) va emetre un comunicat sobre la resolució del 25% del castellà a les escoles, que va ofendre a altres col·legiats, catalans i independentistes, i es demanava la intervenció de la llavors degana.

“Sempre ho hem dit públicament i des del 2017 que som una junta molt plural. Una de les grans virtuts d’aquesta casa és que el seu motor són les seccions i les comissions, que tenen llibertat de càtedra per opinar i a més està en els estatuts. Els representants d’aquestes comissions poden dir el que creguin convenient i nosaltres hem de respectar la seva opinió, perquè això és l’essència d’una democràcia. El que diuen no és el sentir de la junta, però forma part de la llibertat d’expressió i d’opinió. Ens hem d’entendre, parlar amb llibertat i parlar sense por. El que no és normal és que un opini una cosa, i l’altre una altra i

acabis a bufetades. Som un col·legi plural i hem de respectar l'opinió de tothom. I malgrat les xarxes socials.”

https://www.elnacional.cat/ca/societat/jesus-sanchez-lleis-dotacio-pessupostaria-no-serveixen-res_717510_102.html

"Soy el colegiado 12.784 del Icab, uno más entre vosotros." Esta frase se incluye en la presentación de Jesús M. Sánchez García (Barcelona, 1956.), como nuevo decano del Colegio de la Abogacía de Barcelona (Icab), al asumir el cargo el 19 de enero pasado, en relevar a su amiga Maria Eugènia Gay, al ser nombrada delegada del Gobierno en Catalunya. Anteriormente había esta vicedecano y secretario de la junta de esta corporación que tiene 25.000 colegiados. Sánchez lo es desde el 1983. "No me digas decano, soy Jesús", dice a los trabajadores de la casa, y donde antes como vicedecano y ahora como decano asegura que mantiene "la puerta siempre abierta" del despacho a todo el mundo. La muestra evidente que trabaja en equipo son las dos fotos que tiene en el despacho de decano: una, la foto de familia de la junta de gobierno del Icab escogida el 2017, y la segunda de la junta ganadora el 2021. Le gusta la formación y participar en conferencias, tarea que no quiere dejar de realizar por toda España, a pesar de su nuevo cargo. Con los paseos marítimos por Sitges, donde vive, desconecta y ordena ponencias mentalmente. Sánchez ha participado en propuestas legislativas como la Ley catalana 4/2016, de protección en la vivienda de las personas en riesgo de exclusión residencial, o la Ley española 5/2018, de modificación de la Ley de Enjuiciamiento Civil en relación con el ocupación ilegal de viviendas. Además, mantiene el despacho profesional, donde trabaja su hijo, "trabaja mucho, pero con la única pega que es culé", dice socarrón Sánchez, que es del Español.

¿Cuál es el primer cambio que hizo al ser nombrado decano del Colegio de la Abogacía de Barcelona, el 19 de enero pasado?

"Ni uno porque la junta es la misma. Es una junta de continuidad, que está muy orgullosa de la decana emérita Eugènia Gay y de su tarea. Somos un equipo. El hecho de que sea el nuevo decano no cambia en nada nuestro programa. El decano ejecuta con el resto del equipo el programa que presentó a las elecciones. Y estamos trabajándolo. La diferencia entre un equipo de gobierno y un decano de un colegio profesional como el Icab es que el primero designa a sus ministros, pero nosotros nos presentamos en una lista abierta y somos escogidos democráticamente por nuestros compañeros. Y, mi voto vale igual que cualquier compañero de la junta. Por eso, es tan importante tener un buen equipo, que trabaje con ilusión y para desarrollar lo mejor para nuestros compañeros colegiados y para hacer la función social que nos corresponde como abogacía."

En la festividad de Sant Raimon de Penyafort, afirmó que las tasas judiciales que se recaudan en Catalunya tienen que revertir en Catalunya y en la administración de Justicia.

No es que lo diga yo, lo dice la ley. La ley 10/2012, que incluía las tasas judiciales, con el ministro Ruíz Gallardón, toda la abogacía catalana y la española nos opusimos frontalmente porque afectaba a las personas a acceder a la justicia, y el Tribunal Constitucional nos dio la razón. El entonces ministro de Justicia explicaba en el Congreso que defendía aquel proyecto legislativo de las tasas porque revertiría en la administración de Justicia y en la justicia gratuita. Y eso nunca se ha cumplido. ¡El decano de Terrassa en una entrevista reivindicaba esta reversión de las tasas, que se recaudaron 300 millones y a Catalunya entre el periodo 2013 en el 2019 le tocarían 60 millones de euros! La Administración de Justicia es importantísima porque sin una buena administración de justicia hay carencia de democracia. Ahora se recaudan las tasas a personas jurídicas, pero sigue siendo una partida importante. Es un mandato que está en la propia ley que no se cumple, esté quien esté en el gobierno, el PP o ahora el PSOE. "

Destinar las tasas judiciales a la justicia es un mandato de la propia ley. Y, no se cumple, esté quien esté en el gobierno: el PP o ahora el PSOE

En todas las administraciones, justicia es el área que menos recursos recibe.

"Siempre se ha dicho que la justicia es la hermana pobre de la política. No les interesa y es muy triste porque la justicia y la seguridad jurídica es muy importante en un país."

Sánchez en la biblioteca del Colegio de la Abogacía de Barcelona: Montse Giralt

Precisamente, desde la Abogacía de Barcelona han hecho un gran reclamo para que la nueva ley de la Segunda Oportunidad para personas que se declaran en bancarrota siga la doctrina europea y se pueda exonerar la deuda pública. ¿Porqué el Gobierno no lo recoge?

El legislador aprovechando que se tiene que trasponer la normativa europea, va más allá y hace un cambio muy importante del crédito público. La Segunda Oportunidad es para personas físicas que están en una situación de exclusión social y vulnerabilidad, que lo están pasando muy mal, y desgraciadamente esta situación la están sufriendo muchas familias desde el 2008, y ahora parecía que salíamos de la crisis y ahora nos viene la pandemia y nos viene otra crisis económica, que seguiremos sufriendo con el drama bélico actual. La insolvencia provoca frustración a la persona y tener un instrumento jurídico que permita que las personas puedan volver otra vez al mercado, a la economía, es importante. El Tribunal Supremo, con la resolución del magistrado Ignacio Sancho Gargallo del 2019, había delimita muy bien la exoneración del crédito público."

¿Y qué pasa ahora?

"Y ahora lo que quieren es dejar fuera esta doctrina del Tribunal Supremo y no permitir casi la exoneración del crédito público, y lo que pedimos desde toda la abogacía es que el legislador tenga sensibilidad social en esta materia, porque hablamos de personas. Y en verdad, el crédito público de estas personas son cuatro euros. Son personas y cuando hablamos de personas son derechos fundamentales. Por eso pedimos al legislador y a los partidos políticos sensibilidad social. Curiosamente, la mayoría de partidos políticos están con nosotros..."

¿Entonces, quien se opone? ¿Hacienda?

"Sí, el Ministerio de Economía."

Pedimos al legislador y a los partidos políticos sensibilidad social y que se permita la exoneración de la deuda pública, como decía el Supremo y la normativa europea

¿La ley de la vivienda aprobada esta semana por el Parlamento de Catalunya es la solución a la crisis habitacional?

"No, no es la solución. Siempre lo denuncio. En este país ninguna comunidad autónoma llega al 3% de inversión en vivienda social, mientras que la media en Europa está en el 15%; en París es de un 18%. Tenemos que aplaudir la gran tarea de la secretaria de Vivienda, con Carles Sala, que ahora busca soluciones imaginativas para conciliar situaciones entre arrendadores propietarios y el arrendatario y personas vulnerables. Siempre hace falta inversión, como ahora se empieza a hacer. Las leyes no sirven de nada si no van acompañadas de una buena dotación presupuestaria. Quien tiene que ayudar a las familias vulnerables es la administración pública. "

El decano del Icab, en su despacho: Montse Giralt

Desde el Colegio de la Abogacía de Barcelona también se potenció que se endureciera la sanción de las ocupaciones ilegales.

"Sí, sin lugar a dudas. Quiero aclarar que la ley 5/2018 para evitar las ocupaciones la impulsamos desde esta casa, y con la intervención del catedrático Vicente Pérez-Daudí. Allí ya denunciábamos que no era un problema de ocupaciones ilegales sino un problema de ocupaciones delincuenciales. Primero hubo un tema de reivindicación social que fue bueno porque sensibilizó a los políticos y a todo el mundo. El abogado Martí Batllorí hizo una gran tarea en el trabajo de la ILP que dio paso a la ley 24/2015, juntamente con la PAH cuando estaba Ada Colau. Sin embargo, ahora lo que se ve es que detrás de las ocupaciones hay mafias, y en un estado de derecho no pueden estar."

Ahora lo que hay detrás de las ocupaciones de viviendas son mafias delincuenciales, y en un estado de derecho no se puede permitir"

Hay abogados, sin embargo, que lamentan que las ocupaciones han vuelto al ámbito penal y que hay casos de real necesidad de familias.

"Para mí, el tema de las ocupaciones tendría que estar en la vía administrativa, no en la penal, pero lo que hace falta es que haya una medida cautelar inmediata de desalojo si no se demuestra una relación contractual. Otra cosa es el allanamiento de morada, recogido en el Código Penal, y te tienen que devolver la casa de forma inmediata. Hay países que esto se resuelve por parte de la policía, no llega a los juzgados. Es un tema de seguridad jurídica. Ahora, la directriz de fiscalía es pedir medidas cautelares y vaciar el piso. Hace unos años, el alcalde de Vilafranca te explicaba el drama de las ocupaciones, y también en el Maresme. Hay que ayudar a todas las familias que tienen necesidad, pero no se pueden permitir las mafias. La ley 5/2018 surge y la trabajamos desde el Colegio de la Abogacía de Barcelona a raíz de una petición de la administración catalana, de la entonces consellera de Gobernación, Meritxell Borràs, y del conseller de Justicia, Carles Mundó, que tenían un drama con expedientes de asignación de viviendas, que no podían entregar a personas vulnerables porque estos estaban ocupados ilegalmente. Hay que explicarlo todo. Ahora, siempre insisto en que hay que hacer las dos medidas al mismo tiempo: Ampliar la oferta de vivienda social y luchar contra las mafias. Una necesita la otra."

Otro problema actual son las denominadas tarjetas *Revolving*, de créditos al consumo, con unos intereses elevadísimo, de usura. Usted ha sido muy crítico con el Tribunal Supremo. ¿Qué pasa?

"Hemos tenido una revolución sustantiva y procesal en este país gracias a los votos particulares del magistrado Javier Orduña, cuando estaba en la sala primera del Tribunal Supremo. Y la crítica al Tribunal Supremo es que ha aplicado a un mercado financiero una ley de usura que es de 1908, del caso por caso, con un aspecto subjetivo. Por cierto, en Catalunya el Código Civil, a finales del siglo XIX, se basa en una libertad absoluta de contratación y lo que diríamos liberalismo económico, que no significa lo mismo que actualmente. En el Código Civil de 1960 se incluye la lesión en el precio, cuando se vendía por encima del doble del precio, y que ahora se mantiene en el libro sexto, pero en el Código Civil español no se regula y no se podía sancionar. Gumersindo de Azcárate, estudioso del derecho, trabajó e hizo que se aprobara la ley de usura en aquel contexto histórico de 1908, que luchaba contra los especuladores, en los contratos inmorales y de aprovechar la angustia de las personas, del caso por caso.

¿Y ahora?

"Aquí, ahora la media de los intereses de los crédito *revolving* está en un 18%, y la media de Europa en un 16 y 17; no estamos tan lejos. Este es un mercado que se basa en la normativa europea y con la contratación de consumo. Y el Supremo dicta una sentencia en el 2015, que se aparta de la doctrina que mantenía hasta ahora, del caso por caso, y lo aplica de forma generalizada. Y allí mantiene la tesis que cuando se supere el doble del tipo medio, se considera que es usura. El problema es que entonces el Banco de España no tenía un baremo de la media del crédito *revolving*, todo estaba junto en el crédito al consumo. Lo hace en el 2017 y la media entonces era del 20%. El 4 de marzo de

2020 llega la famosa sentencia Wizink, que se carga el elemento subjetivo y lo objetiviza. Y ahora ha provocado una bazar jurisprudencial por no haber delimitado adecuadamente el parámetro que tiene que servir para fijar qué es usura. El Supremo sin quererlo se ha convertido en un controlador de precios y eso no lo puede hacer, lo tiene que hacer el legislador. La sentencia está bien y es clara, pero hay tribunales que no lo entienden y hay disparidad de criterios por toda España. El Supremo dice: el 20% ya es muy alto, si aplico la doctrina del doble, que se hace en créditos normales, vamos a un 40%, en un tipo del 20, y el tribunal pasa del doble al tercio. Francia tiene regulado el 30%, Portugal tiene el 25%, i en Europa la media es del 30%. La sala primera del Supremo no delimita esta horquilla de forma clara y entonces hay diferentes resoluciones. Cantabria dice que todo lo que supere el 10% es usura, Badajoz, el 15%, Asturias, dos puntos, y Cádiz, si supera el 30% del tipo medio. Por suerte, cada vez hay más audiencias provinciales que mantienen esta tesis del 30%. Los tribunales no se pueden convertir en controladores de precios."

¿Quién lo tiene que hacer?

¡"El legislador! Es lo que le estamos pidiendo. Hubo una modificación de la orden ministerial, que tenía una oportunidad de oro para poder regularlo, pero desgraciadamente tenemos unos políticos que son incapaces de resolver un drama. Y ahora, en este país tenemos un bazar jurisprudencial, que es lo peor que le puede pasar a un ciudadano: la inseguridad jurídica. Un juzgado de Barcelona le dirá una cosa diferente a la de un juzgado de Granada o de Badajoz."

Tenemos unos políticos que son incapaces de resolver un drama. Y ahora, tenemos un bazar jurisprudencial con respecto a qué porcentaje se considera usura en las tarjetas revolving

El catalán en la Administración de Justicia sigue siendo simbólico. ¿La abogacía tiene alguna solución?

"Desde la Abogacía catalana y de Barcelona se está trabajando mucho para implementar el catalán en la justicia. Como dice la consellera Ciuró es un derecho de las personas de poder expresarse en la lengua que quieran. Es un derecho fundamental. También se está potenciando que los escritos de los abogados sean en catalán, desde aquí lo coordina Frederic Munné con el resto de colegios catalanes."

¿Un tribunal y no un gobierno tiene que imponer el [25% de castellano](#) en las aulas?

"Este es un tema político. Es un tema del legislador, los tribunales lo que hacen es interpretar una norma. Y si un ciudadano cree que una norma que se aplica no se ajusta a lo que dice la norma la puede recurrir. Aquí tenemos claro que el catalán es la lengua vehicular."

¿Como jurista, cree que Catalunya puede decidir su futuro?

"Desde la vertiente democrática y de acuerdo con la legislación vigente en su momento, los ciudadanos tenemos todo el derecho del mundo a poder expresarnos. Parto de la premisa que el Estado está al servicio de los ciudadanos, no al revés. Soy un gran defensor de las personas y sus derechos. Para mí el eje es la defensa de los derechos individuales y de los colectivos. Por lo tanto, el poder expresarse y regular instrumentos que permitan que las personas se puedan expresar y dar su opinión es la esencia de un sistema democrático."

Regular instrumentos que permitan que las personas se puedan expresar y dar su opinión es la esencia de un sistema democrático

¿Qué opina del bloqueo en la renovación de los miembros Consejo General del Poder Judicial?

"Es una vergüenza que no se renueve el [CGPJ](#) porque los partidos mayoritarios no se ponen de acuerdo. Es inaceptable en un sistema democrático. Lo que querríamos es que escogieran los mejores, los más capacitados, los que conozcan los problemas de la justicia y aporten soluciones a la administración."

No tengo ninguna duda que los jueces son totalmente independientes, y tienen total autonomía. Tenemos muy buenos magistrados, como hemos visto en el ámbito civil, donde el Supremo ha dictado sentencias pero tenemos a magistrados como Guillem Soler, que han ido a consultar al Tribunal de Justicia de la Unión Europea porque no estaban de acuerdo con la doctrina del Supremo o que iba en contra de la europea. Han sido valientes. Es una demostración su independencia."

¿Qué hay que hacer?

Una cuestión que clama el cielo es que estamos todo el día hablando de la igualdad y la paridad, y en la renovación de los cuatro magistrados del Tribunal Constitucional, en la primera propuesta de los dos partidos mayoritarios eran cuatro hombres. No tengo ninguna duda que los cuatro juristas iniciales eran excelentes, sin embargo, ya va siendo hora de dar espacio a la mujer en el ámbito jurídico, que casi no existe. ¿Es normal que en el Supremo solo haya una presidenta de sala que es la sala cuarta? ¿O que en la sala primera del Supremo sólo haya una magistrada? En un cuerpo en que más del 60% son mujeres, hace falta sensibilidad. Soy un gran defensor de la igualdad, y de que tenemos grandes juezas y juristas, pero cuando miras arriba no las ves."

¿Y cómo se puede sacar la política de la justicia, y que no todo se convierta en querellas?

"Es un problema que no tenemos cultura de resolución de controversias. Este es un país que te peleas y vas deprisa al juzgado. Sólo hay que ver los programas de televisión cuando dicen: 'voy a ver a mis abogados.' ¡Pero si con uno ya tienen bastante! Es un reflejo de lo que es nuestra sociedad, no tenemos cultura de resolver los conflictos de forma alternativa, ya no de mediación. También lo vemos en la política, cualquier cosa que se discute rápidamente se denuncia a la fiscalía sin tener toda la información, o intentar resolver el tema antes de ir a fiscalía o al juzgado. Los políticos tendrían que dar ejemplo que la justicia tiene que ser la última ratio."

En política, cualquier cosa que se discute rápidamente se denuncia a la fiscalía sin tener toda la información o sin intentar resolver el tema antes. Los políticos tendrían que dar ejemplo que la justicia tiene que ser la última ratio

La comisión de [derecho Constitucional](#) emitió un comunicado sobre la resolución del 25% del castellano en las escuelas, que ofendió a otros colegiados, catalanes e independentistas, y se pedía la intervención de la entonces decana.

"Siempre lo hemos dicho públicamente y desde el 2017 que somos una junta muy plural. Una de las grandes virtudes de esta casa es que su motor son las secciones y las comisiones, que tienen libertad de cátedra para opinar y además

está en los estatutos. Los representantes de estas comisiones pueden decir lo que crean conveniente y nosotros tenemos que respetar su opinión, porque eso es la esencia de una democracia. Lo que dicen no es el sentir de la junta, pero forma parte de la libertad de expresión y de opinión. Nos tenemos que entender, hablar con libertad y hablar sin miedo. Lo que no es normal es que uno opine una cosa, y que otro, otra y acabes a bofetadas. Somos un colegio plural y tenemos que respetar la opinión de todo el mundo. Y a pesar de las redes sociales."

https://www.elnacional.cat/es/sociedad/jesus-sanchez-leyes-sin-dotacion-presupuestaria-no-sirven-de-nada_717510_102.html